

1 Αυγούστου, 1996

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ
ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 3
ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
(ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΒΡ CYPRUS LTD
ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ
ΕΝΤΑΛΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ CERTIORARI,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ (Ν. ΝΙΚΟΛΑΟΥ,
ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ) ΠΟΥ ΕΞΕΔΟΘΗ ΣΤΙΣ
25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1996 ΣΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΑΡ. 6596/96 ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΘΗΚΕ
ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΤΡΙΑ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΣΤΙΣ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1996.

(Αίτηση Αρ. 143/96)

5 *Προνομιακά εντάλματα — Έκδοση ενδιάμεσου απαγορευτικού διατάγματος κατόπιν μονομερούς αιτήσεως, ορισθέντος σε χρόνο πέραν του αναγκαίου για την επίδοση — Υπέρβαση εξουσίας που παρέχεται στο Δικαστήριο από το Άρθρο 9(3) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6 — Παράλειψη προσαγωγής μαρτυρίας για το επείγον της έκδοσης του διατάγματος ή άλλων εξαιρετικών περιστάσεων, ενεργοποιεί τη δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου να παραχωρεί άδεια καταχώρησης αίτησης για έκδοση προνομιακού εντάλματος certiorari για ακύρωσή του.*

10

Εναντίον των αιτητών, εκδόθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας κατόπιν μονομερούς αιτήσεως των εναγόντων, ενδιάμεσο διάταγμα το οποίο τους απαγόρευε μεταξύ άλλων να μεταφέρουν τα πετρελαιοειδή τους, με δικά τους ή ελεγχόμενα από αυτούς μεταφορικά μέσα.

15

Το διάταγμα εγκρίθηκε στις 25.7.1996, ορίστηκε επιστρεφτέο στις 26.8.1996 και επιδόθηκε στις 29.7.1996.

Οι αιτητές, ζήτησαν άδεια από το Ανώτατο Δικαστήριο να καταχωρίσουν αίτηση με σκοπό την έκδοση εντάλματος certiorari για ακύρωση του προσωρινού διατάγματος, επικαλούμενοι υπέρβαση δικαιοδοσίας του Επαρχιακού Δικαστηρίου, αφού κατά το Άρθρο 9(3) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6, διατάγματα που εκδίδονται ex-parte παραμένουν σε ισχύ μόνο για όσο χρονικό διάστημα απαιτείται προς επίδοσή τους στα πρόσωπα που επηρεάζονται. Επίσης εισηγήθηκαν ότι δεν συνέτρεχε η προϋπόθεση του επείγοντος ή της ύπαρξης άλλων ιδιαίτερων περιστάσεων όπως ορίζει το Άρθρο 9(1) του ίδιου Νόμου.

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Ο ορισμός του προσωρινού διατάγματος επιστρεπτέου ένα μήνα μετά την έκδοσή του σε συνδυασμό με τη δυνατότητα σύντομης επίδοσης που τελικά έγινε, μέσα σε τρεις μέρες, στοιχειοθετεί εκ πρώτης όψεως υπέρβαση της δικαιοδοσίας που παρέχεται στο Δικαστήριο με το Άρθρο 9(3) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6.

(2) Το στοιχείο του επείγοντος ή άλλης ιδιαίτερης περιστασης αποτελεί όρο για την ενεργοποίηση εξουσίας προς έκδοση παρεμπιπτοντος διατάγματος μετά από ex - parte αίτηση και τέτοια στοιχεία δεν τέθηκαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, δημιουργώντας έτσι συζητήσιμο θέμα που μπορεί να ενεργοποιήσει τη δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου για εξέταση αίτησης άδειας καταχώρισης αίτησης προς έκδοση εντάλματος certiorari.

Η αίτηση έγινε δεκτή.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Ανθίμου (1991) 1 Α.Α.Δ. 41,

In Re Philippou (1986) 1 C.L.R. 568,

Stavros Hotel Apartments Ltd και Άλλοι (Αφ. 1), (1994) 1 Α.Α.Δ. 389,

Stavros Hotel Apartments Ltd και Άλλοι (Αφ. 2), (1994) 1 Α.Α.Δ. 836,

In Re Aeroflot Russian International Airlines (1996) 1 Α.Α.Δ. 145,

Κωνσταντινίδη (1992) 1 Α.Α.Δ. 853.

Αίτηση.

- 5 Αίτηση με την οποία ο αιτητής ζητά άδεια του Δικαστηρίου για καταχώριση αίτησης για έκδοση προνομιακού εντάλματος certiorari, σε σχέση με το προσωρινό διάταγμα του Ε.Δ. Λ/σίας (Νικολάου, Α.Ε.Δ.) ημερομηνίας 25.7.96 στην Αγωγή Αρ. 6596/96.

Π. Πολυβίου και Στ. Πολυβίου (κα), για τους Αιτητές.

- 10 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι αιτητές ζητούν άδεια για καταχώριση αίτησης προς έκδοση προνομιακού εντάλματος της φύσης certiorari που να ακυρώνει παρεμπίπτον διάταγμα που εκδόθηκε από Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στην αγωγή 6596/96. Παράλληλα ζη-
- 15 τούν όπως ανασταλεί η ισχύς του προσωρινού διατάγματος όπως και όλα τα διαβήματα και διαδικασίες σε σχέση προς αυτό ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, μέχρι νεότερης διαταγής του Ανωτάτου Δικαστηρίου.
- 20 Αποτελεί τη βάση της αγωγής αρ. 6596/96 ο ισχυρισμός των εναγόντων πως οι αιτητές παρέβησαν τη σύμβασή τους, στο πλαίσιο της οποίας όφειλαν να χρησιμοποιούν δικά τους οχήματα, ρυμολκούμενα βυτία και βυτιοφόρα για τη μεταφορά των πετρελαιοειδών τους. Αξιώνουν συναφώς αποζημιώσεις και, με τις πα-
- 25 ραγράφους Γ και Δ της γενικής οπισθογράφησης του κλητηρίου εντάλματος, διατάγματα ως εξής:
- 30 “Γ. Διάταγμα που να απαγορεύει και/ή να παρεμποδίζει την εναγομένη και/ή υπαλλήλους και/ή αντιπροσώπους αυτής και/ή πρόσωπα έλκοντα την εξουσία απ’ αυτήν να χρησιμοποιούν καθ’ οιονδήποτε τρόπο τα οχήματα που αναφέρονται στην παράγραφο Α και/ή οποιαδήποτε άλλα μέσα προς μεταφορά των πετρελαιοειδών και/ή των προϊόντων της εναγομένης κατά παράβαση θεσμίων διατάξεων και/ή
- 35 του Συμβολαίου και/ή της συμφωνίας ημ. 7.12.95 και/ή των όρων προκηρύξεως προσφοράς από την εναγομένη διά μεταφοράν πετρελαιοειδών και/ή των όρων προσφοράς της ενάγουσας και/ή των πινάκων αξιολογήσεως.
- 40 Δ. Διάταγμα Δικαστηρίου που να απαγορεύει ή παρεμποδίζει την εναγομένη, και/ή υπαλλήλους της και/ή αντιπροσώπους της και/ή πρόσωπα έλκοντα την εξουσία απ’ αυτήν να παρεμβαίνουν στην εργασία και/ή εργασίες της ενάγουσας κατά παράβαση του Συμβολαίου και/ή της συμφωνίας ημε-

ρομηνίας 7.12.96 και/ή των όρων προκηρύξεως προσφο-
ράς από την εναγομένην δια μεταφορά πετρελαιοειδών
και/ή των όρων προσφοράς της ενάγουσας και/ή των πινά-
κων αξιολογήσεως.”.

5

Την ημέρα της καταχώρισης του κλητηρίου εντάλματος, δηλα-
δή στις 23 Ιουλίου 1996, οι ενάγοντες υπέβαλαν ex parte αίτηση
προς έκδοση των πιο πάνω διαταγμάτων, ως παρεμπιπτόντων. Η
αίτηση ορίστηκε για τις 25 Ιουλίου 1996 και εγκρίθηκε αυθημερόν.
Το διάταγμα όμως που εκδόθηκε ορίστηκε ως επιστρεπτέο στις 26 10
Αυγούστου 1996. Το παρεμπίπτον διάταγμα επιδόθηκε στους αι-
τητές στις 29 Ιουλίου 1996 και την επομένη, δηλαδή χθες, καταχώ-
ρισαν την παρούσα αίτηση.

Οι αιτητές εισηγούνται πως εγείρεται συζητήσιμο θέμα ώστε να 15
δικαιολογείται να τους χορηγηθεί η αιτούμενη άδεια για τους ακό-
λουθους λόγους:

1. Το διάταγμα εκδόθηκε καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του 20
Επαρχιακού Δικαστηρίου αφού, κατά το Άρθρο 9(3) του πε-
ρί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6, διατάγματα που εκ-
δίδονται ex parte παραμένουν σε ισχύ μόνο για όσο χρονι-
κό διάστημα απαιτείται προς επίδοσή τους στα πρόσωπα
που επηρεάζονται. Ενόψει της φύσης και της εν γένει δρα-
στικότητάς του διατάγματος που εκδόθηκε, αυτό το χρονικό 25
διάστημα δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει τις δυο μέχρι τρεις
ημέρες. Επικαλέστηκαν συναφώς τις υποθέσεις *Ανθίμου*
(1991) 1 Α.Α.Δ. 41 και *In Re Philippou* (1986) 1 C.L.R. 568.
2. Το διάταγμα εκδόθηκε καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του 30
Επαρχιακού Δικαστηρίου επειδή δεν συνέτρεχαν οι απαι-
τούμενες προϋποθέσεις για την έκδοσή του χωρίς να ακου-
στεί η άλλη πλευρά. Ειδικά, η προϋπόθεση του επείγοντος
ή της ύπαρξης άλλων ιδιαίτερων περιστάσεων όπως ορίζει
το Άρθρο 9(1) του Κεφ. 6. Επικαλέστηκαν συναφώς την 35
υπόθεση *Stavros Hotel Apartments Ltd (Αφ.1)* (1994) 1
Α.Α.Δ. 389 και *Stavros Hotel Apartments Ltd (Αφ.2)*
(1994) 1 Α.Α.Δ. 836. Πολύ περισσότερο αφού το διάταγμα
ήταν τόσο δραστικό ώστε να επιφέρει πλήρη παράλυση των
επιχειρηματικών τους δραστηριοτήτων και σε τελική ανάλυ- 40
ση να απολήγει σε παραβίαση των δικαιωμάτων που κατο-
χυρώνουν τα άρθρα 23, 25 και 26 του Συντάγματος. Χωρίς
μάλιστα να μπορεί να συσχετισθεί προς την κατ' ισχυρισμό
παράβαση της σύμβασης που συνιστά τη βάση της αγωγής.

5 Στην πραγματικότητα, όπως εισηγήθηκαν, το διάταγμα συ-
νιστά μέσο πίεσης για να υποχρεωθούν να χρησιμοποιούν
τα οχήματα και τα άλλα μεταφορικά μέσα των εναγόντων
ενώ σύμφωνα με τους Cheshire and Fifoot, Law of Contract
10 9η έκδοση σελ. 616 - 617 δεν θα ήταν δυνατό να εξασφαλί-
σουν τελικά διάταγμα για ειδική εκτέλεση της σύμβασης.
Και αυτά αφού οι ενάγοντες παραπλάνησαν το Δικαστήριο
εμφανίζοντας τη σύμβασή τους να διαλαμβάνει πως θα
15 ήταν εκείνοι οι αποκλειστικοί μεταφορείς των πετρελαιοει-
δών τους. Επιπρόσθετα, χωρίς να θέσουν οι ενάγοντες ενώ-
πιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου στοιχεία που θα έδει-
χναν πως θα ήταν δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλή-
ρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο αν δεν εκδιδόταν
το διάταγμα. Τελικά στο ίδιο πλαίσιο, οι αιτητές εισηγήθη-
20 καν πως το διάταγμα υπό Β είναι τόσο ασαφές και αόριστο
ώστε να καθίσταται πρακτικά αδύνατη η συμμόρφωση
προς αυτό. Ιδιαίτερα αφού δεν επισυνάφθηκαν σ' αυτό ού-
τε τους επιδόθηκαν τα έγγραφα στα οποία αναφέρεται.

20 Οι αιτητές κατέληξαν με αναφορά στις αρχές που διέπουν την
παραχώρηση της αιτούμενης άδειας. Ιδιαίτερα στην ύπαρξη εξαι-
ρετικών περιστάσεων που δικαιολογούν τη θετική άσκηση της δια-
κριτικής μου εξουσίας. Με αναφορά στις υποθέσεις *Stavros Hotel*
Appartments Ltd και *In Re Aeroflot Russian International*
25 *Airlines* (1996) 1 Α.Α.Δ. 145 επικαλέστηκαν τη φύση των διαταγ-
μάτων που εκδόθηκαν σε συνδυασμό προς τα υπόλοιπα περιστα-
τικά.

30 Στην υπόθεση *Stavros Hotel Appartments Ltd*, ανωτέρω,
(βλ. επίσης και την αίτηση 76/94, ημερομηνίας 29 Δεκεμβρίου
1994), συμφώνησα πως το στοιχείο του επείγοντος ή άλλης ιδιαί-
τερης περίπτωσης αποτελεί όρο για την ύπαρξη εξουσίας προς έκ-
δοση παρεμπόδιοντος διατάγματος μετά από ex parte αίτηση. Η
35 επισήμανση των αιτητών πως στην ένορκη δήλωση που υποστήρι-
ζε την ex parte αίτηση δεν προβάλλεται καν ισχυρισμός πως το θέ-
μα ήταν επείγον ή πως συνέτρεχαν άλλες ιδιαίτερες περιστάσεις
ενώ, αντίθετα, αυτή η ένορκη δήλωση εμφανίζει την κατ' ισχυρι-
σμό παράβαση της σύμβασης να εκδηλώθηκε μήνες προηγουμένως,
δημιουργεί συζητήσιμο θέμα ώστε να μπορεί να ενεργοποιηθεί η
40 δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Εφόσον έχω αχθεί σ' αυ-
τή την κατάληξη, δεν θα αρνούμουν την χορήγηση άδειας προς συ-
ζήτηση και των εισηγήσεων που συναρτήθηκαν προς τη φύση και
τις επιπτώσεις των διαταγμάτων που εκδόθηκαν, σε συσχετισμό με
τη βάση της αγωγής. Εκείνο που δεν νομίζω ότι στοιχειοθετείται

έστω εκ πρώτης όψεως, είναι ο ισχυρισμός για παραπλάνηση του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Δεν προκύπτει πως οι ενάγοντες παρέστησαν ότι δυνάμει της σύμβασης θα ήταν οι αποκλειστικοί μεταφορείς των πετρελαιοειδών των αιτητών. Άμεσα σχετική είναι η παράγραφος 21 της ένορκης δήλωσης που υποστήριξε την αίτησή τους. Το κατά πόσο αυτή η παράγραφος ερμηνεύει ορθά τη σύμβαση των διαδίκων και ακόμα το κατά πόσο ενόψει του περιεχομένου της θα εδικαιολογείτο να εκδοθεί παρεμπίπτον διάταγμα όπως αυτό που εκδόθηκε, είναι άλλο θέμα.

Στην υπόθεση **Ανθίμου** (ανωτέρω) η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου παρατήρησε και τα ακόλουθα στη σελίδα 49:

“Η επιφύλαξη του Άρθρου 32(1) των περί Δικαστηρίων Νόμων περιέχει το ουσιαστικό δίκαιο. Το δικονομικό δίκαιο προβλέπεται στο Άρθρο 9, (αναριθμημένο τώρα σε 8), του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 6, όπως τροποποιήθηκε, και τους Διαδικαστικούς Κανονισμούς. Το εδάφιο (3) του Άρθρου 9 περιορίζει χρονικά την ισχύ του διατάγματος που εκδίδεται σε μονομερή αίτηση και καθορίζει τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται μετά την έκδοσή του. Τούτο παραμένει σε ισχύ για χρόνο όχι μακρύτερο από όσο είναι αναγκαίος για την επίδοση ειδοποίησής του στον επηρεαζόμενο και την παροχή της δυνατότητας σ’ αυτό να εμφανιστεί ενώπιον του δικαστηρίου για να ενστέι. Διάταγμα που προβλέπει ισχύ μακρύτερη από όση περιοριστικά ο νομοθέτης έθεσε με το εδάφιο (3) δεν είναι έγκυρο.”

Οι αιτητές είναι εταιρεία που εδρεύει στη Λευκωσία και το ίδιο το γεγονός ότι η επίδοση τελικά πραγματοποιήθηκε μέσα σε τρεις ημέρες είναι ενδεικτικό των δυνατοτήτων που προσφέρονται για σύντομη επίδοση. Βρίσκω ότι στοιχειοθετείται εκ πρώτης όψεως υπόθεση σε σχέση με τον ορισμό, ως ημερομηνίας επιστροφής του διατάγματος της 26 Αυγούστου 1996, ένα δηλαδή μήνα μετά την έκδοσή του.

Όπως έχει εξηγηθεί στην υπόθεση **Ανθίμου** (ανωτέρω) και έκτοτε σε πληθώρα άλλων υποθέσεων, “όπου προβλέπεται άλλο ένδικο μέσο και ειδικά, διαδικασία έφεσης, το Ανώτατο Δικαστήριο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις, κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις, δίδει άδεια”. Κρίνω ότι στην παρούσα περίπτωση, τουλάχιστον όπως βλέπω τώρα το θέμα πάνω στη βάση των στοιχείων που βρίσκονται ενώπιόν μου, συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις. Αυτές συνίστανται στο μεγάλο χρονικό διάστημα που μεσολαβεί μέχρι

- την ημέρα που ορίστηκε για να ακουστούν οι αιτητές ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου σε συνδυασμό προς τις δραστικές επιπτώσεις που εμφανίζεται να επιφέρει το διάταγμα που εκδόθηκε στις δραστηριότητες των αιτητών. Τυχόν αίτηση στο Επαρχιακό
- 5 Δικαστήριο για ακύρωσή του, υποχρεωτικά θα επιδιόταν στην άλλη πλευρά. Θα απαιτείτο κάποιος χρόνος γι' αυτό όπως και για την καταχώριση ένστασης και δέχομαι πως, στο πλαίσιο των ιδιαίτερων περιστατικών της παρούσας υπόθεσης, αυτά πρέπει να
- 10 μετρήσουν. Αυτά τα γεγονότα διαφοροποιούν την περίπτωση από εκείνη της *Ανθίμου* (ανωτέρω), όπως και της *In Re Αυγή Ι. Κωνσταντινίδη* (1992) 1 Α.Α.Δ. 853, στις οποίες, ελλείψει εξαιρετικών περιστάσεων, δεν χορηγήθηκε άδεια.

- 15 Παρέχεται άδεια για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση εντάλματος της φύσης *Certiorari*. Η αίτηση να καταχωριστεί μέσα σε δεκαπέντε ημέρες και να οριστεί από το Πρωτοκολλητήριο στις 6 Σεπτεμβρίου 1996 στις 9.00 π.μ. Ένσταση σ' αυτή θα μπορεί να καταχωριστεί μέσα σε δεκαπέντε ημέρες από την επίδοσή της.

- 20 Η ισχύς του προσωρινού διατάγματος που αποτελεί το αντικείμενο της διαδικασίας αναστέλλεται μέχρι την καταχώριση της αίτησης και εφόσον αυτή καταχωριστεί μέσα στο χρόνο που προσδιορίστηκε, μέχρι την αποπεράτωσή της.

- 25 Η διαδικασία στο Επαρχιακό Δικαστήριο σε σχέση με το προσβαλλόμενο διάταγμα αναστέλλεται για την ίδια περίοδο.

Η αίτηση επιτυγχάνει.